

Voorouders: *Terug van weggeweest?*

Het concept voorouders gaat over het actief eren van hen die ons voorgegaan zijn, onze voorouders. Wanneer je overleden bent en je hebt je eigen afgelopen leven een plek gegeven, blijf je vanaf de andere kant nog een tijdje actief en steunt degene op aarde die tot het nageslacht behoren. Dat steunen kan heel ver gaan. Hierover verderop meer.

Er zijn op deze aarde meer volkeren die wél aan voorouder verering doen of recentelijk nog deden, dan volkeren die daar niet aan doen.

Het Japanse volk, het Chinese volk, bevolkingsgroepen van de Indonesische eilanden, de Noord Amerikaanse Indianen, de Aboriginals, de Papoea's, diverse volksstammen uit Afrika, de Inuït, diverse volksstammen van de Polynesische eilanden enzovoort.

Het is beslist niet zo gemakkelijk in de tijd terug te vinden wanneer deze verering en daarmee dit geloof, verdwenen is uit onze samenleving. Maar zeker is dat in de tijd dat in ons land Germaanse stammen het voor het zeggen hadden, het een heel gewone bezigheid was de voorouders actief te eren.

Waarschijnlijk is het vereren van de voorouders samen met de leer van reïncarnatie langzaam **uit** onze bewustzijnswereld vertrokken.

Het eren van de voorouders verzekert degene die nog op aarde rondwandelt van steun. Anderzijds leggen de voorouders vanuit de andere kant hun nageslacht ook zaken van familie eer op. Bij sommige volkeren worden ze met behulp van een ceremonie geconsulteerd, bij voorbeeld onenigheid tussen twee families, of om het wél of niet openbaar maken van tradities en/of ceremonies. Toch kunnen de redenen dat de voorouders erbij gehaald worden behoorlijk uiteen lopen.

Dankzij o.a. het Bert Hellinger werk is de belangstelling voor voorouders weer aan het toenemen. Maar er is natuurlijk meer onder de zon dan een familieopstelling alleen. Binnen de opleiding Hypnotherapie geven wij een blok Voorouderregressie¹ en gedurende het blok Ouder-kind patronen werken we met de Gezinsdriehoek².

Ook de Readingopleiding krijgt als blok de Gezinsdriehoek gepresenteerd, waarin dus voorouders een rol (kunnen) spelen. Onderstaande hoofdstukjes willen een indruk geven op welke wijze voorouders, ik zou bijna zeggen *TOCH*, een rol spelen in ons dagelijks leven.

Voorouders in mijn readingpraktijk

Eveline³ bezocht mijn readingpraktijk. Tegenover me zat een stevige en maatschappelijk goed ontwikkelde vrouw. Sinds enige tijd was ze aan het huilen en ze had geen idee waarom. Maar het duurde maar en duurde maar, 24 uur per dag. Help!

¹ Voorouderregressie is een therapeutische techniek welke door Jos Olgers en Bertien van Woelderen ontwikkeld werd. Deze techniek wordt beschreven in het boek: Heelheid in wording, hoofdstuk 17, Jos Olgers. ISBN 90.7747.806.X

In de Teth (Tijdschrift voor Educatieve en Therapeutische Hypnose Jaargang 18 nr.12) is een artikel door Jos Olgers gepubliceerd met de kop: Voorouderregressie: "de ontdekking".

In het bulletin van de NVRT (Nederlandse Vereniging Reïncarnatietherapie5-2006) verscheen een interview met Jos en Bertien over dit thema.

² De Gezinsdriehoek is een inzichtgevende techniek die door Bertien van Woelderen ontwikkeld werd.

³ Genoemde namen zijn gefingeerd.

Hetgeen ik 'zag' binnen de reading was naar mijn herinnering de eerste keer dat ik met voorouders van doen kreeg. Ik zag een ruimte op het astrale gebied, een soort wachtkamer, waar een behoorlijk aantal voorouders bij elkaar zaten. Ze zaten allemaal te huilen. Desgevraagd wist niemand wat hij doen moest. Ze mochten zich niet meer bemoeien met het nageslacht en niemand wist waar hij dan naar toe moest. Mijn cliënte was kennelijk zo gevoelig dat zij het verdriet van de voorouders afvoerde.

Naar aanleiding van dit bericht vertelde Eveline me dat haar moeder, die voor ¼ deel Indonesisch was, had besloten haar beide dochters niet langer op te voeden met het concept van voorouders. Deze dochters, (waarvan één mijn cliënt was) zouden immers moeten aarden in de Nederlandse cultuur, en daar paste dat concept niet in. Voor zover ik me herinner was Eveline verder geboren en getogen in Nederland. Moeder had met de beste bedoelingen de deur tussen de voorouders en het nageslacht dicht gedaan. En dat had voor veel voorouders niet gewerkt.

Als oplossing ben ik toen informatie gaan 'halen', waarmee de voorouders verder konden en zich niet gedoemd voelden verder in de wachtkamer te blijven. Voor Eveline was mijn informatie kloppend. Ik had het over haar, over haar probleem en ze voelde dat het zo in elkaar zat als ik beschreef. Door de healing aan de voorouders, kon ze ophouden met huilen.

Marian zou gaan trouwen met Nora. Wij, Jos en ik, waren gevraagd de huwelijksceremonie van deze twee vrouwen vorm te geven. In de voorbereiding van de ceremonie begeleidde ik vooral Marian. Op een goed moment viel mij op dat er zo weinig energie van Marian uitging aangaande haar voorgenomen huwelijk, dus kaartte ik die kwestie aan. Ze vertelde me dat ze alsmat het gevoel had niet te 'mogen'... alsof iets haar tegenhield energie in haar plannen te stoppen. Op dat moment 'zag' ik een stoornis die vijf of zes generaties eerder had plaats gevonden. Marian was via de vaderlijke lijn verbonden met een eerbare Chinese familie. En in die verre voortijd was er een voorvader geweest, die zijn zoon verstoten had, omdat deze homofile voorkeur had. Een gegeven dat kennelijk niet bij deze familie in die tijd hoorde.

Marian heeft samen met anderen en met behulp van een ceremonie deze voorvader en zijn pijn over zijn zoon geheald. Daarna was het verrassend te merken dat haar energie voor het voorgenomen huwelijk vrij kwam.

Voorouder regressie

Tot zover het reading gebeuren.

Een regressie is een middel dat in therapieland gebruikt wordt om terug te gaan in de tijd. Daar zoeken we de oorzaak van het probleem op, verwerken dat en zorgen dat de cliënt inzicht verwerft. Doel is om de kwaliteit van het leven in het heden te vergroten. Regressie is in feite een onbeperkte zoektocht in het verleden, waardoor er op zich de mogelijkheid bestaat in vorige levens terecht te komen. Het maakt dan verder niet veel uit of je dat nu wel of niet gelooft, voor de therapeut gaat het er om dat het middel (de regressie) werkt en het probleem van de cliënt wordt opgelost.

Nu doet zich toch met enige regelmaat het feit voor dat het gebruikelijke regressiewerk niet voldoende oplost. Alle mogelijke trauma's in het verleden zijn opgespoord en verwerkt, maar er blijft als het ware iets over van de engel van het probleem.

Het zou dan kunnen dat die engel ergens bij één van de voorouders schuilt.

Soms is het vanaf de intake al duidelijk waar je het zoeken moet. De cliënt vertelt over zijn ouders en grootouders en al doorvragend valt het je op dat zij last hebben van hetzelfde thema als je cliënt. Meestal is dat de cliënt zelf ook wel opgevallen. Het duidelijkst daarin zijn natuurlijk ziekten die zich vaak laten zien als een thema dat zich als een draad door de geslachten heen geweven heeft. Bijvoorbeeld generaties van mensen

met ademproblemen. Maar ook overlevingsstrategieën, zoals subassertiviteit en angsten zie je vaak. Soms echter is het probleem via het reguliere regressiewerk gewoon niet opgelost en blijkt verstoelen bij de voorouders het probleem terug te vinden te zijn.

De werkwijze: We nemen het probleem bij de kop en vragen onze cliënt te voelen bij wie van zijn twee ouders hij dat probleem het meest herkent. Dan laten we de cliënt in die vader of moeder stappen en maken daar een praatje mee.

Herkent U dit probleem?

Vandaar uit kunnen we weer een stap nemen naar de generatie die daaraan vooraf gaat. En die stappen blijken een behoorlijk stuk terug de tijd in te kunnen. We gaan door tot de bron, de ontstaansgeschiedenis van het probleem en lossen het daar op, net als bij een gewone regressie. De bron van het probleem (een der voorouders) vragen we tenslotte het nageslacht te helen en hetgeen hij/zij onbewust heeft doorgegeven terug te nemen. Het mooie van dit werk is dat ik nooit heb meegemaakt dat tenslotte een voorouder (allang overleden!) niet wilde meewerken.

Een praktijkvoorbeeld: Als ik (Bertien) onder grote druk moet werken, kan ik in mijn reacties nogal kort af zijn. Dit tot groot ongenoegen van Jos, die telkens weer dit kortaffe van mijn kant veel te persoonlijk nam. We besloten een voorouder regressie te doen. Al zoekend naar de bron van alle narigheid kwamen we terecht bij een voormoeder (generatie 5) die zich emotioneel had afgesloten voor haar kinderen na het verlies van een kind.

De overgroot opa (generatie 4) van Jos troffen we maar wat verdrietig aan. Hij was er van overtuigd dat zijn moeder niet van hem hield. Ze was kortaf (net als Bertien), waardoor hij nooit het gevoel had gekregen dat ze ook maar iets om hem gaf. Zo belandden we dus bij zijn moeder (generatie 5), die ik naar haar gevoelens voor haar kinderen vroeg. Feitelijk kwam het verhaal er maar schoorvoetend uit. Hard werken, 's zondags naar de kerk, kinderen baren... en ze dan ook weer verliezen. Ja, ja, God geeft en God neemt. Ze had haar gevoel van binnen helemaal opgesloten om niet nog meer pijn te hoeven voelen. Om deze vrouw te helpen haar gevoel naar haar levende kinderen weer te laten stromen, heb ik haar contact laten maken met de energie van de Heilige maagd Maria, de vrouw die zelf haar zoon was verloren. Dit paste uitstekend bij haar katholieke geloof. Die energie heelde deze oma, waarna de heling door de generaties na haar kon plaatsvinden. Na nog wat noodzakelijke ingrepen was het eindresultaat dat Jos zich lang niet zo kwetsbaar meer voelde en voelt, als ik eens in mijn kort-af zit.

Voorouders in de Gezinsdriehoek

Naast de voorouderregressie komen de voorouders op TranceArt ook nog op een andere manier om de hoek kijken.

In de Gezinsdriehoek werken we primair met vader, moeder en kind. Uitgangspunt is dat ieder mens onbewust een ideaal model met zich meedraagt omtrent zijn ouders. Dit kun je zo zeker weten, omdat mensen je dat vertellen. Luister maar:

"Ik heb fantastische ouders gehad, maar...". Heus, zelfs als die ouders echt helemaal fantastisch waren kun je nog horen dat er ergens wel een klein beetje 'maar' zit, een eigenschap van één der ouders die minder geslaagd was. Verder niets bijzonders hoor! Er zijn dus grote of kleine storingen opgetreden in ons tussen wat we onbewust als ideaal model met ons meedragen en wat we aangetroffen hebben.

Omdat er uiteindelijk behoefte in ieder mens naar vrede en harmonie is, werken we binnen de gezinsdriehoek naar dit ideaal toe, zover als dit voor de persoon die de gezinsdriehoek doet echt is.

Langzaam wordt duidelijk wat gemaakt heeft dat onze ouders niet aan ons innerlijke ideaal konden voldoen.

Ouders die zelf te weinig aandacht hebben gekregen, ouders die kinderen hebben verloren, ouders die van een ander hielden, ouders die in een Jappenkamp hebben gezeten. De grootouders en hun ouders worden er bij gehaald waar nodig om ook hier steun en heling te brengen. Kortom, de storing wordt in kaart gebracht.

Kort geleden gaf ik een demonstratie aan groep tien van de Readingopleiding. Omdat ik van mening ben dat het goed is dat ook een docent zich persoonlijk laat zien, laat ik mijn eigen gezinsdriehoek zien. Zowel vóór, tijdens als ná dit weekend zal ook ik weer groeien aan inzichten over hen die voor mij kwamen.

Praktijkvoorbeeld: Schuin rechts voor me zit vader blij te kijken, met een nauwelijks waarneembare onderstroom van nervositeit.

Mijn moeder zit schuin links voor me en keek links naar de grond. Nadat iedereen goed in de energie van mijn ouders is gezakt, vraag ik hoe vader zich voelt. Vader ziet moeder wel, maar mij niet. Verder voelt hij zich goed.

Als ik moeder vraag waarna ze kijkt, is er een speciale plek op de grond.

Ik leg daar een matrasje neer en vraag een andere student precies met haar hoofd daar te gaan liggen, waar dat punt is. Al gauw blijkt dat daar mijn overleden zusje ligt, waar mijn moeder maar kijkt.

Voor mij een situatie waarbij twee ouders mij niet zien.

Omdat het zusje er bij gekomen is, vroeg ik vader wat zijn beweging is. Wanneer je namelijk in een veld iets verandert, verandert het gehele veld en zijn er maar twee mogelijkheden. De beweging is naar het nieuwe object toe of er vanaf.

Vader voelde zich dubbel. Hij wilde wel dichterbij moeder en zusje toe, maar...

Vader schuift wat meer naar moeder en zusje toe en ik volg als reactie op zijn beweging.

Moeder gaat op de grond zitten en aait zusje. Ze zit nog steeds met haar rug naar me toe.

Als ik haar vraag aan de andere kant te gaan zitten, vertelt ze me dat haar dat een gevoel van schaamte geeft, omdat ze niet naar mij heeft gekeken. Uiteindelijk komen we met zijn drieën bij elkaar en stromen bij mij de tranen.

Zulke tranen zijn verbonden met een intens kinderverlangen dat alles weer in liefde, vrede en harmonie samen kan zijn. Daarna volgt de rust van binnen en kun je de stroom van verbondenheid door je heen voelen stromen.

Voorouders in mijn persoonlijke bestaan

De middag voor de gezinsdriehoek liep ik me voor te bereiden op het geven van deze demonstratie.

Ik liet spontaan een beeld opkomen van mijn ouders zo als ze voor mij nu in mij leven.

Ineens viel mij op hoe bedroefd mijn vader keek. Dit was een geheel nieuw beeld voor mij.

Tegelijkertijd werd het me duidelijk dat ik veel meer tegen in intern beeld van hem aankeek dan tegen de dagelijkse verpakking. Vader was bij leven en welzijn een man die amper of niet zijn emoties toonde en pas toen hij dement werd, vooral zijn liefde voor ons uitstraalde.

Dat dichtklappen en wegduwen van zijn emoties waren vooral een rol gaan spelen ná het overlijden van mijn kleine zusje. Die avond in de demonstratie zou hij weer zijn masker laten zien. Het interne wegduwen van zijn emoties zouden zich uiten in het willen maken van twee bewegingen tegelijk. Eén beweging was weg van moeder en zusje omdat hij niet zijn gevoelens wil uiten en één naar hen toen, omdat dat zijn diepste verlangen is.

Nu, tijdens de voorbereiding, neem ik hem intern waar zoals hij ongemaskerd is. Verdrietig! En dan ineens begint zich een intern raadsel van drie jaren lang in mij op te lossen. Drie jaar lang, nadat mijn oudste zus ernstig ziek werd en ik daarover erg bedroefd was (ik wilde niet nog een keer een zusje verliezen) overvielen mij regelmatig huilbuien die ik niet kon plaatsten. Steeds zei ik tegen Jos dat het me niet kon schelen om te huilen, maar ik kon het huilen op geen enkele manier plek geven. En dat ervoer ik als onprettig. Huilen zonder te weten waarom. Het huilen begon altijd wel, als ik qua gedachten bezig was met mijn oudste zus, maar een echt innerlijk verband kon ik niet maken. Nu werd mij het verband duidelijk.

Het ging hier om de tranen van mijn vader die via mij naar buiten stroomden. Zijn niet gehulde tranen had ik als kind in me opgenomen, en telkens als ik met mijn gedachten bezig was met mijn oudste zus en haar ernstige ziekte, verweefde zich dat met het overlijden van de jongste zus en zijn verdriet daarover.

Terwijl ik dit zo opschrijf, ben ik me zeer bewust dat er veel in te brengen is tegen de laatste stelling. Voor mij was de realisatie echter een enorme opluchting en kregen mijn tranen een plek.

Voorouders en vorige levens

In de Gezinshoek training troffen we een student wiens moeder een probleem had via de voormoederlijke lijn. Op deze lijn bevond zich een voormoeder (generatie 4, student is nr. 1) die duidelijk niet kosjer met het leven was omgesprongen. Haar hele houding drukte triomf en daderschap uit. We zochten niet uit wat er precies gebeurd was, maar lieten oma wel haar spijt betuigen over hetgeen er gebeurd was. Haar ziel is immers op de hoogte van haar persoonlijk daderschap.

Tijdens dit proces had onze student hoofdpijn. Soms verplaatste hij zijn stoel wat, maar de hoofdpijn kwam steeds met golfjes terug. Ook toen de zaak op moeders lijn eenmaal opgelost was, bleef toch de hoofdpijn.

Ineens werd mij dit specifieke probleem (de hoofdpijn) helder. Onze student droeg dit zelfde thema met zich mee via zijn vorige levenslijn. Hij had evenzeer als zijn verre voormoeder in een vorige leven op een of andere manier rechtstreeks van doen gehad met daderschap. Ook deze oude relatie, de relatie dader-slachtoffer, vroeg gezien de situatie om oplossing. En het bleek dan ook dit oude probleem te zijn dat verantwoordelijk was voor de hoofdpijn. Vanaf dit moment van inzicht konden we het probleem oplossen. Ook de student betuigde (na al die tijd) spijt, waarna de hoofdpijn verdween⁴.

In dit geval was het dus duidelijk dat onze student was gereïncarneerd in een familie waarbij een identiek soort drama zich had afgespeeld.

Zo gaat dat, want gelijke energie trek elkaar immers altijd aan!

Terwijl ik dit zo allemaal opschrijf, denk ik aan mijn vele cliënten van ooit. En ik denk ook aan de vele keren dat niet alle problemen werden opgelost, omdat ik niet meer in huis had om mijn cliënt te helpen. Daardoor is bij mij de overtuiging toegenomen dat de kennis over hoe te werken met voorouders een must is in de praktijk van een psychotherapeut, die als doel heeft werkelijk de problemen samen met zijn cliënten op te lossen.

Moge de voorouders hem/haar hierin steunen!

Bertien van Woelderen (16-10-2006, de verjaardag van oma)

⁴ Om redenen van persoonsbescherming is dit verhaal zeer verkort weergegeven.